

[Føged.]

eget hjem, hvad enten det gælder eget hus eller egen lejlighed? Det er ganske givet, at hvis sådanne regler allerede havde eksisteret, hvis en sådan ordning havde været, skal vi kalde det dagligt liv for den enkelte borger, ville forbruget helt anderledes være blevet holdt inden for rimelige områder og grænser.

Det er for øvrigt ejendommeligt at bemærke, med hvilken nidkærhed regeringspartierne tidligere, da vi forhandlede om venstres og det konservative folkepartis skattelettelsesforslag, talte om en farlig forbrugsforøgelse, medens en sådan farlig forbrugsforøgelse ikke nævnes med et eneste ord nu under lønforhandlingerne, og de drejer sig dog om store beløb; der nævnes både 1 og 2 milliarder kr., om det ellers slår igennem på alle områder.

Er det foreliggende udskrivningsforslag et udtryk for regeringens finanspolitik i de kommende år, eller kommer der flere overraskelser i lighed med lovforslaget om forhøjelse af tobaksafgifterne? Har regeringen den opfattelse, at dette forslag virker som et varsko til de to forhandlingspartier? Virker det ikke snarere som et incitament til at rejse yderligere krav? Jeg er ikke uenig med regeringen i, at man skal gennemføre indirekte skatter på områder, der er luksusbetonede, men det må være en almindelig regel, at sådanne indirekte skatter følges af tilsvarende lempelser på de direkte skatters område. Venstre er villig til at forhandle om udskrivningslovforslaget under den forudsætning, at det budgetterede overskud holdes inden for rimelige grænser. Jeg har med vilje undladt at bruge ét eneste tal, for ministeren har ikke oplyst os om ét eneste tal vedrørende disse forhold.

Vi er enig med regeringen i, at den nu-gældende grænse for proportionalsskat hæves, men vi ønsker den foreslåede grænse på 18 000 kr. skattepligtig indkomst eventuelt yderligere hævet. Regeringen har foreslået en udskrivningsprocent på 24, medens oppositionens forslag byggede på en procentsats på 18, og vi er stadig af den mening, at en udskrivning af den nødvendige størrelse vil være tilgodeset med den procentsats, vi dér angav.

Venstre kan tiltræde bestemmelserne om, at der indføres børnetilskud i stedet for

børnefradrag; men fordi regeringen havde så travlt med at finde svagheder i oppositionens skattelettelsesforslag, særlig på de områder, hvor der var familiepolitiske hensyn at tage, undrer det mig noget, at en familie uden børn — for at tage et eksempel — med 9 200 kr. i skattepligtig indkomst får en lettelse i samlet skatteydelse på 257 kr., medens en familie med 3 børn kun opnår en lettelse på 27 kr. Og en familie uden børn med en skattepligtig indkomst på 21 200 kr. opnår en skattelettelse på 1 013 kr., medens en familie med en tilsvarende indkomst, men med 3 børn kun opnår en skattelettelse på ca. det halve, 620 kr. Det er dog en besynderlig form for familiepolitik. De eksempler, jeg her har givet, stammer fra Thisted. Andre, fra Nørresundby, er ikke stort anderledes. Familier uden børn med over 9 200 kr. i indkomst får for de flestes vedkommende større skattelettelser end familier, der har børn.

Det er for øvrigt bemærkelsesværdigt, at bemærkningerne til det foreliggende lovforslag ikke indeholder beregninger for familier med børn, beregninger, der gjorde det muligt for folketinget og for befolkningen at se, hvilke konsekvenser de foreslåede ændringer vil få for de enkelte familier; men det er vel for ikke at åbenbare lovforslagets svagheder alt for tydeligt. Når jeg alligevel har disse beregninger, skyldes det udelukkende, at det udvalg, der behandler kommuneskatlovforslaget, har bedt om sådanne oplysninger og fået dem. Det ville vel have været lige så rigtigt, om det foreliggende lovforslag havde været ledsaget af disse tal, når de dog var så lette at fremskaffe.

Den manglende økonomiske oversigt og de forskellige manglende beregninger giver et forstemmende indtryk af, at regeringen søger at gennemføre love uden at give fyldestgørende oplysninger. Vi kan vel få dem i udvalget, men det ville have været rigtigt, om vi i dag kunne have drøftet de forskellige virkninger, så både folketinget og pressen, og dermed offentligheden, kunne danne sig et skøn over de økonomiske forhold og de skattepolitiske virkninger. Nationaløkonomer foreholder ofte andre, at de argumenterer ud fra for ringe viden om de forskellige problemer. Det ville være